

Rose

หมอลอว์ เล่มที่ ๑ ไร่ 3

พิมพ์ครั้งที่ 1

สามหนึ่งสองหนึ่ง ไซย
Kanapy วา

Rose

หมอครับวันนี้ผมก็ป่วย

สามหนึ่งสองหนึ่ง
เจียวน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

หมอครบวันนี่ผมก็ป่วย 3

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Rose Publishing

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8390-4

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยความสะดวก ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มณีนันตรี • บรรณาธิการ ศิวาสีสร์ สิมะเน

บรรณาธิการต้นฉบับ สารฤทัย นิมิตสูง • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขียวกลิ่น

ศิลปกรรมปก กรวิทย์พล สีนัด • ออกแบบรูปเล่ม ฤทธิรา บงแก้ว, สุนิดา ภาวะทรัพย์

พิสูจน์อักษร สุพิชา อัครเสนา, สุนทรีย์ ไกรวิจิตร

คำนำสำนักพิมพ์

เรื่องราวสองเล่มที่ผ่านมายังคงมีปริศนาที่ยังไม่คลี่คลาย เชื่อว่า
นักอ่านทุกท่านต้องอ่านต่อรวดเดียวจนมาถึงเล่มนี้ เพราะสนุกจนวางไม่ลง
อย่างแน่นอน

ในเล่มนี้ยังคงมีอุปสรรคความรักที่ ‘กุล’ กับ ‘พิงคุณ’ ต้องเผชิญ และ
จะรู้กันว่าเหล่ามนุษย์ผู้ต้องสงสัยนั้น ใครมีส่วนเกี่ยวข้องกับวีรกรรม
อะไรบ้าง รวมถึงสาเหตุของการเสียชีวิตของพิงคุณที่ยังเป็นปริศนา
ซึ่งบุคคลนั้นอาจเป็นคนที่นักอ่านคาดไม่ถึงแน่นอนว่าเนื้อหาคงเต็มเปี่ยม
ไปด้วยความระทึกจนไม่อาจจะสายตาได้

สุดท้ายนี้อยากขอบคุณนักอ่านทุกท่านที่ร่วมเดินทางมาด้วยกันจนถึง
เล่มนี้ หวังว่านิยายเรื่อง *หมอครบวันนี้ผมก็ป่วย* จะสร้างรอยยิ้มให้นักอ่าน
ได้บ้าง และเป็นความสุขเล็กๆ ที่ช่วยชโลมจิตใจให้ผ่านพ้นวันที่เหนื่อยยาก
ไปได้

มาร่วมชี้ชะตากรรมของผู้กระทำชั่ว และตีแผ่ความหวานละมุนชวน
อบอุ่นหัวใจ พร้อมท่องโลกปาหิมพานต์ในเล่มสุดท้ายไปพร้อมๆ กันนะคะ

Rose

จากใจนักเขียน

สวัสดีค่ะคุณนักอ่าน

ยินดีที่ได้รู้จักคุณนักอ่านค่ะ ชอบคุณมาก ๆ นะคะที่หยิบหนังสือ นิยายเรื่องนี้ขึ้นมาอ่าน สำหรับนักอ่านที่ติดตามกันมาอย่างยาวนานนี้เป็น นิยายเรื่องที่หกของสามแล้วค่ะ ไม่น่าเชื่อเลยนะคะว่าสามจะเขียนนิยายมา หกเรื่องแล้ว คงจะไม่มีวันนี้ถ้าไม่ได้รับกำลังใจที่น่ารักและอบอุ่นจากนักอ่าน อยู่เสมอ นักอ่านทุกคนเป็นแรงผลักดันที่สำคัญมากเลยนะคะ นิยายของสาม จะไม่มีทางสมบูรณ์ได้เลยถ้าขาดนักอ่านไป

ขอบคุณทีมงานทุกฝ่ายจากสำนักพิมพ์โรสมาก ๆ ค่ะที่ให้โอกาสและ ทำให้นิยายเรื่องนี้ออกมาเป็นรูปเล่มที่สวยงาม

นิยายเรื่อง ‘หมอครบวันนี้ผมก็ป่วย’ #ยาหมอพิงหวานมาก สาม ได้รับแรงบันดาลใจมาจากตอนหาข้อมูลทำนิยายเรื่อง ‘ถ้างานคุณยุ่งให้ผม ดูแลคุณนะ’ #แฟนผมงานยุ่งค่ะ แต่ในตอนนั้นสามรู้สึกว่ายังไม่มีข้อมูล และความสามารถมากพอที่จะเขียนเรื่องนี้ จึงได้ทำการหาข้อมูลเพิ่มเติม จนในที่สุดก็สามารถเขียนเรื่องนี้ออกมาได้ค่ะ สามได้หยิบเอาข้อมูลเกี่ยวกับการแพทย์แผนไทยรวมทั้งเรื่องราวในป่าหิมพานต์มาตีความใหม่ ร้อยเรียง เป็นเรื่องราวที่ดูแฟนตาซีมากขึ้นและเข้ากับยุคสมัยในปัจจุบัน สามหวัง เป็นอย่างยิ่งว่าจะสามารถทำให้นักอ่านเพลิดเพลินและสนุกสนานไปกับกุล ฟิงคุณ และแก๊งป่าหิมพานต์ได้ค่ะ

ถ้าในระยะเวลาที่นิยายเรื่องนี้ติดอยู่ในใจและพยายามหาข้อมูลเพื่อที่จะเขียนมันออกมารวมถึงช่วงเวลาที่เขียนนิยายเรื่องนี้น่าจะใช้เวลาประมาณ สามปีค่ะ สารภาพตามตรงว่าสามเองก็ไม่คิดว่าตัวเองจะสามารถเขียน นิยายเรื่องนี้ออกมาได้ค่ะ ตอนที่เขียนนิยายเรื่องจบมีทั้งความรู้สึกใจหาย เหมือนกับว่ากำลังฝันอยู่ และยินดีที่ได้ส่งตัวละครที่แสนรักถึงฝั่งค่ะ

สามคิดว่าในนิยายยังมีจุดบกพร่องและทำได้ไม่ดีพอ แต่ขอบคุณ นักอ่านมากจริง ๆ ค่ะที่คอยให้โอกาสสามได้พัฒนาตัวเองอยู่เสมอ

สามหวังว่าจะได้มีโอกาสเขียนนิยายให้นักอ่านได้อ่านอีกค่ะ
รักพวกคุณมากๆ

สามหนึ่งสองหนึ่ง

ดอญาน

บทที่ 73

ความฝัน

“ดอกโสภาสงัดหรือ” แววประหลาดใจระคนสงสัยสะท้อนอยู่บนดวงตาของวีรรา

กุลจึงหันไปอธิบายให้อีกฝ่ายฟัง “เป็นพืชที่เมื่อเติบโตในน้ำจะทำให้เป็นพืช น้ำจะไม่มีสีไม่มีกลิ่น ถ้าดอกของมันไม่บานก็แทบจะมองไม่ออกเลยว่าเป็นต้นอะไร ถือว่าเป็นพืชที่อันตรายมาก”

เมื่อวีรราได้ยินก็มีสีหน้าเคร่งเครียดมากขึ้น

กุลอยากถามเรื่องดอกโสภาสงัดที่สระกุณาสะกับรวิกานต์ เพียงแต่ตอนนี้ความปลอดภัยของตรีสำคัญกว่ามาก เขาจึงเก็บเรื่องนี้ไว้ในใจก่อน

วีรราเอ่ยกับรวิกานต์ “หากร่างกายทั้งหมดของท่านในตอนที่ยังมีชีวิตอยู่สามารถช่วยล้างพิษได้จริง เช่นนั้นข้าขอแบ่งเส้นผมของท่านมาให้ท่านตรีได้หรือไม่”

รวิกานต์ตอบรับแทบจะทันที “เส้นผมของข้าจะพอหรือ เหมือนเนื้อของข้าไปเสียยังจะดีกว่า ข้าเคยให้เกล็ดปลากับท่านตรีไปสองชิ้น เพราะคิดว่าอาจจะช่วยรักษาจะงอยปากของนางได้”

วีรราได้ยินดังนั้นก็สีหน้าประหลาดใจ “ท่านรู้เรื่องจะงอยปากของท่านตรีหรือ”

รวิกานต์ส่ายหน้า “ข้าไม่รู้อะไรมาก นางเคยมาบรรยายให้ข้าฟังว่ามีคนนอกคิดว่าที่นางต้องอยู่ในร่างมนุษย์ไปตลอดแบบนี้ เพราะอับอายเรื่องจะงอยปากที่ตัวนุกุของตนเอง แต่แท้จริงแล้วนางกลัวว่าเวลาที่คน

ในครอบครัวเห็นจะงอปปากของนางจะบังเกิดความรู้สึกผิด นางจึงชอบอยู่ในร่างมนุษย์มากกว่า ข้ารู้เรื่องราวเพียงเท่านี้ ส่วนสาเหตุที่ทำให้นางมีจะงอปปากเป็นเช่นนั้น นางไม่เคยเล่าให้ฟัง ข้าเลยขอให้นางลองกินเกล็ดปลาของข้าเผื่อจะช่วยอะไรได้บ้าง แต่ไม่คิดว่านางจะกินไปแค่ชิ้นเดียวแล้วจะเก็บอีกชิ้นหนึ่งไว้กับตัว”

กุลนี่ถึงคำพูดของฟิงคุณทันที

“บอกพวกคุณตามตรง ไม่รู้ว่าคุณตรึงดวงแข็งหรืออย่างไร ถ้าเป็นผู้อื่นผมคิดว่าคงจะสิ้นลมหายใจไปนานแล้ว”

อาจเป็นเพราะเกล็ดปลาของรวิกันต์ที่ตรึงกินเข้าไป

กุลลุกขึ้นยืน ก่อนจะเอ่ยถามรวิกันต์ “คุณเดินไหวหรือเปล่า ผมจะพาคุณไปหาคุณหมอฟิง”

รวิกันต์พยักหน้า

ห้องที่วีรราพารวิกันต์เข้ามานั่งรอฟิงคุณค่อนข้างมืดซิดกว่าห้องอื่น เพราะตัวตนของรวิกันต์ควรมีความรู้เรื่องให้น้อยที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

ไม่นานกุลก็พาฟิงคุณเข้ามาในห้อง ทันทีที่ฟิงคุณเห็นรวิกันต์ก็ชะงักไป ใบหน้าที่มักไร้อารมณ์อยู่เสมอของฟิงคุณบังเกิดอารมณ์ซับซ้อนอย่างที่ไม่ค่อยได้เห็นบ่อยนัก จนกุลอดถามไม่ได้

“เป็นอะไรหรือเปล่า”

ฟิงคุณส่ายหน้าปฏิเสธ แต่แท้จริงแล้วตอนนี้ขมับทั้งสองข้างกำลังปวดตุบ

ฟิงคุณไม่อยากจะบอกให้กุลรู้ เพราะสถานการณ์ในตอนนี้จะทำให้อีกฝ่ายกังวลเพิ่มขึ้นอีกหลายเท่า เขาจึงมองคนตรงหน้าจนรวิกันต์ต้องเอ่ยปาก

“เข้ากับท่านมีอะไรต่อกันมาก่อนหน้านี้หรือไม่”

ฟิงคุณส่ายหน้าช้า ๆ “ไม่คิดว่าคุณจะเป็นอมมนุษย์ อาการที่หลังของคุณ...”

รวิกันต์โบกมือ “เรื่องนั้นเอาไว้ก่อนเถิด ร่างกายของข้าสามารถ

ล้างพิษได้ ข้าอยากให้คุณนำไปช่วยท่านตรี”

ฟิงคุณชมวดคิ้วแน่นพลางหันไปมองกุล ราวกับต้องการขอคำอธิบาย กุลจึงเล่าเรื่องราวก่อนหน้านี้ให้ฟิงคุณฟังอย่างรวบรัด เมื่อฟังจบสีหน้าของ ฟิงคุณก็เปลี่ยนเป็นเย็นยะเยือก เขาสาบเท้าไปหยุดยืนอยู่ตรงหน้ารวิกานต์

“มีใครเคยเตือนคุณบ้างไหมว่าห้ามพูดเรื่องนี้กับผู้อื่นไปทั่ว โดยเฉพาะ กับหมอยา”

ใบหน้าของรวิกานต์สับสนมากขึ้น “ข้าเตรียมใจเรื่องนี้มาแล้ว”

ดวงตาดมของฟิงคุณพลันสะท้อนแวกรุ่นโกรธทันที เขาถาม เสียงเย็น “คุณหมายถึงเตรียมที่จะถูกฆ่าแหละออกเป็นขึ้น ๆ แล้ว?”

ตอนนั้นกุลกับวิชราภิเษกเข้าใจทันทีว่าทำไมอีกฝ่ายถึงถามพวกเขาว่า หากตอบคำถามทุกข้อแล้วจะขอพบตรีอีกสักครั้งได้หรือไม่

อมนุษย์ผู้นี้ต้องผ่านอะไรมาถึงมีความคิดแบบนี้

รวิกานต์พยักหน้า “ใช่ ในอดีตเผ่าของข้าโดนไล่ล่าเช่นไร ในปัจจุบัน ก็คงไม่ต่างกัน ได้โปรดเถิด ท่านหมอ นี่ถือเป็นคำขอร้องจากข้า หากท่าน ไม่ใช้ร่างกายของข้า ท่านรับปากกับข้าได้หรือไม่ว่าท่านตรีจะปลอดภัย”

ฟิงคุณหลับตาลง ความรู้สึกต่อต้านอย่างรุนแรงหม่นวนอยู่ในใจ

แต่เขาไม่รู้สาเหตุมาจากที่ใด

เขาลืมตาขึ้นจ้องมองดวงตาสีเงินตรงหน้า ก่อนจะพูดด้วยน้ำเสียง หนักแน่น “แล้วคุณรับปากกับผมได้ไหมว่า ถ้าใช้ร่างกายของคุณแล้ว คุณตรี จะปลอดภัย”

รวิกานต์ถึงกับพูดไม่ออกไปชั่วขณะ

ฟิงคุณจ้องลึกลงไปในดวงตาอีกฝ่าย “คุณให้เกล็ดปลาคุณตรีไป สองชิ้น แต่เธอกินไปแค่ชิ้นเดียวเพราะคุณขอร้องเธอ ส่วนอีกชิ้นเธอแอบ เก็บไว้ใต้ส่าบเสื้อ เห็นได้ชัดว่าคุณมีความสำคัญกับเธอมาก เธอไม่ได้ อยากกินชิ้นส่วนไหนในร่างกายของคุณ เธอรู้ว่าคุณเจ็บตอนที่ตึงเกล็ดของ ตัวเองออกมา”

รวิกานต์ใช้มือซ้อนเส้นผมยาวสลวยของตัวเองขึ้น “ตอนนี้ข้าอยู่ใน ร่างมนุษย์ หากเป็นเส้นผมข้าไม่เจ็บ”

ฟังคุณมองเส้นผมสีเงินยวงตรงหน้า พร้อมกับอาการปวดหัวอย่างรุนแรง

เขาไม่ว่าว่าตนเคยเจอมนุษย์ประเภทนี้มาก่อนหรือไม่
ทั้งๆ ที่ไม่รู้ แต่ทำไมถึง...

“ผมของคุณไม่เหมือนผมของสิ่งมีชีวิตทั่วไป มันไม่ร่วง และใช้เวลานานมากกว่าจะงอกขึ้นมาใหม่ กว่าผมของคุณจะยาวได้ขนาดนี้ต้องใช้เวลาที่ร้อยปี” ฟังคุณถามเสียงเย็น

วิริกานต์ชะงัก ก่อนตึงต้นยืนปลายเส้นผมในมือของตนให้ฟังคุณ
ทว่าฟังคุณดันมีอริกานต์กลับไป “ผมขอปฏิเสธที่จะนำส่วนใด
ส่วนหนึ่งของร่างกายคุณมาเป็นเครื่องยา” ว่าจบเขาก็โค้งศีรษะเล็กน้อย
ก่อนจะหมุนตัวเดินจากไป กุลเดินตามไปส่งฟังคุณ แต่เพราะอีกฝ่ายดู
รึบร้อนมาก เขาจึงไม่ได้วิ่งตัวมาถามไถ่ จังหวะที่ฟังคุณกำลังจะปิดประตูห้อง
ของตรี กุลก็พูดขึ้น

“อยากดัดตัวเองมากไปนะ”

ฟังคุณชะงักเล็กน้อย เขาเฝ้าปากแน่น
นี่เป็นครั้งแรกที่ฟังคุณรู้สึกสับสน ใจหนึ่งก็กำหนดตัวเองว่ามีพิธีมาก
เกินไปหรือไม่

เพียงแค่เส้นผมสองสามเส้นจะเป็นอะไรไป

แต่อีกใจหนึ่งของเขากลับต่อต้านอย่างรุนแรง โดยที่เขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่า
สาเหตุมาจากอะไร

ฟังคุณดึงคอเสื้อของกุลลงมา พलगเขย่งปลายเท้าแล้วจูบบน
ริมฝีปากของกุลเบาๆ

เวลาที่เขาสับสน ทำอะไรไม่ถูก เขาจะชอบกินเยลลี่
แต่ตอนนี้ไม่มีเยลลี่...

“...ไม่เห็นเหมือนเยลลี่เลย” ฟังคุณพิมพ์ว่า ก่อนจะปล่อยคอเสื้อกุล
แล้วปิดประตูให้หน้าอีกฝ่าย

กุลยืนนิ่งอยู่ย่นนาน หลังจากนั้นก็ยกมือมาปิดปาก
เขาเอาชนะทุกทั้งปวง เพื่อมาแพ้เยลลี่นี่แหละ!

อีกอย่าง

แฟนกับเยลลี่ก็ไม่เหมือนกันตั้งแต่แรกอยู่แล้วไหมครับ หมอพิง!

กว่าเรือนพักจะเจียบสงบ เวลาก็ล่วงเข้าตีหนึ่ง ตรียังไมกลับบ้าน ส่วนวีรราใช้เวลาอยู่กับรักตามาเพื่อลอบขวัญเธอ ขณะที่กุลนังจ้องกระดาดพิเศษบนโต๊ะตรงหน้าราวยี่สิบนาทีแล้ว เขาตั้งใจจะจดบันทึกเรื่องครุฑที่มีหางเป็นนาค แต่บทสนทนาระหว่างเขากับบริวารันต์หลังกลับมาจากส่งพิงคุณที่ห้องของตริกียังวนเวียนอยู่ในห้วงความคิดไม่หยุดหย่อน

“คุณรู้จักสระกุณาละหรือเปล่า” กุลถาม

บริวารันต์มีสีหน้าตกใจเล็กน้อย “ต้องรู้จัก เรื่องใหญ่ที่เกิดขึ้นที่สระกุณาละทำให้ท่านเทพประทานคาถารามูมจันทรลงบนตัวพวกข้า”

วีรราที่นั่งฟังอยู่เอ่ยถาม “สระกุณาละเคยเป็นถิ่นฐานของนกกาเหว่าใช่หรือไม่”

กุลพยักหน้า “เหมือนจะเป็นแบบนั้น”

บริวารันต์พูดต่อ “แต่ข้าไม่รู้หรอกว่าเรื่องใหญ่ที่เกิดขึ้นที่สระกุณาละคืออะไร พวกเราถูกไล่ล่าไม่หยุดพัก แคหาวิธีเอาตัวรอดไปวัน ๆ ก็ไม่มีเวลาให้สนใจเรื่องอื่นแล้ว ข้ารู้เพียงว่าร้ายแรงจนทำให้ผ่านกกาเหว่าที่ตั้งถิ่นฐานอยู่ตรงนั้นสูญสิ้น ด้วยเหตุนี้ท่านเทพจึงเรียกตัวพวกข้ามาพบในคราวเดียวแล้วประทานคาถารามูมจันทรให้พวกข้า”

“ท่านเทพที่คุณพูดถึงคือใคร” กุลถาม

บริวารันต์ส่ายหน้า “ข้าไม่รู้จัก ท่านไม่ใช่เทพที่มีชื่อเสียง แต่มีฤทธิ์แก่กล้า ข้าเคยเห็นหน้าท่านแค่ครั้งแรกและครั้งเดียว เวลาผ่านมานานเพียงนี้ความทรงจำของข้าในครั้งนั้นไม่ชัดเจนแล้ว”

กุลไม่ได้ซักถามเรื่องเทพตนนั้นต่อ เขาพูดถึงเรื่องที่ติดค้างอยู่ในใจ “เมื่อไม่นานมานี้ผมมีโอกาสเดินทางไปสระกุณาละ ได้สระน้ำเต็มไปด้วยดอกโสมาสังดี”

บริวารันต์พลันมีสีหน้าเยือกเย็นทันที “ท่านคิดว่าต้องใช้ร่างของพวกข้าที่ร่วงแล้ว ถึงจะก่อให้เกิดดอกโสมาสังดีเต็มสระเช่นนี้”

“คุณกำลังจะบอกว่าดอกโสมภัสสร์ไม่สามารถเพาะพันธุ์ได้เหมือนพืชทั่วไป” กุลถาม

วิภาณต์พยักหน้า “ใช่ มันเจริญเติบโตได้ แต่ไม่สามารถเพาะพันธุ์ได้ เมล็ดของมันเกิดจากซากศพของพวกข้าเท่านั้น” สีหน้าของเขาเคร่งเครียดมากขึ้น “หากข้าตาย พวกท่านต้องเผาศพของข้า ห้ามฝังเด็ดขาด”

วิภาณต์เอ่ยด้วยน้ำเสียงหนักแน่น “ท่านวิภาณต์ได้โปรดใจเย็นก่อน ข้าไม่อยากให้ท่านคิดว่าพวกข้าจะจับท่านไปทำเรื่องไม่ดี เรื่องร่างกายของท่านจะมีแต่พวกข้าเท่านั้นที่รู้ และจะไม่มีวันแพร่พรายออกไปเด็ดขาด พวกข้าตระหนักถึงอันตรายที่ท่านต้องเผชิญ” เขาเว้นจังหวะ ก่อนจะปรับน้ำเสียงให้นุ่มนวลดูน่าฟังมากขึ้น “ข้าคิดว่าคาถารูมัจฉาของข้าได้ผลมากทีเดียว บิดาของข้าเป็นถึงมังกรประจำทิศตะวันออกในท้องทะเล ยังไม่เคยพูดถึงเรื่องเผ่าของท่านให้ข้าฟัง ตัวข้าเองก็ไม่เคยได้ยินชื่อเผ่าของท่านมาก่อน แม้ในป่าจะยังมีดอกโสมภัสสร์อยู่ แต่ข้าคิดว่าคงมีผู้รู้จักมันเพียงหยิบมือเดียว และคงคิดว่ามันเป็นดอกไม้ไม่มีพิษทั่วไป ไม่ได้มีเบื้องลึกเบื้องหลังอะไรเช่นนี้”

วิภาณต์เอ่ยด้วยรอยยิ้มจางๆ “เรื่องที่ตัวข้าต้องตายก่อนสิ้นอายุขัยนั้น ข้าได้เตรียมใจมานานแล้ว เพียงแต่ครั้งนี้ก็เสียตาย เพราะหากข้าถูกจับตัวไปแล้วคงจะไม่ได้เห็นหน้าท่านตริอีก”

“หากท่านตริหายป่วย ท่านจะเจอท่านตริอีกก็ครั้งก็ได้ อย่าได้กังวลเลย” วิภาณต์

กุลดึงสติกลับมาที่กระดาดพิเศษตรงหน้า ก่อนจะเคาะหัวปลอกปากกาลงบนกระดาด

ทำไมทุกครั้งที่เป็นเรื่องเกี่ยวกับสระกุณาละ เขาถึงได้รู้สึกอึดอัดราวกับหน้าอกถูกบางอย่างกดทับลงมาจนแทบหายใจไม่ออก

ขณะที่กุลกำลังครุ่นคิดถึงต้นสายปลายเหตุ ประตูห้องนอนที่รักตามาจัดเตรียมไว้ให้ค้างแรมก็เปิดออก สาวใช้เดินนำฟางคุณที่ตอนนี้มีใบหน้าซีดจางยิ่งกว่ากระดาดเข้มาด้านใน

เมื่อกุลเห็นจึงรีบลุกขึ้นไปอุ้มอีกฝ่ายในท่ายืนทั้งแบบนั้น

สองเท้าของฟิงคุณลอยอยู่เหนือพื้น เขาไม่ได้ขัดขึ้น แต่กลับทิ้งน้ำหนักตัวทั้งหมดลงบนร่างกายแข็งแรงของกุล

สาวใช้ไค้เงี๊ยะให้กุล “ท่านหมอรรมย์ฝากคำพูดมาถึงท่านผู้ดูแล บอกให้พาท่านหมอฟิงพักผ่อนเสีย ไม่เช่นนั้นในบ้านหลังนี้จะมีผู้ป่วยเพิ่มขึ้นอีก ตอนนี้อาการของท่านตรึคที่ หากมีอะไรเปลี่ยนแปลงจะรีบมาแจ้งทันที”

กุลพยักหน้า “ขอบคุณ”

สาวใช้ไค้เงี๊ยะให้ ก่อนจะเดินออกจากห้องแล้วปิดประตูให้

สิ่งแรกที่กุลทำหลังจากประตูปิดลงคือตีกันฟิงคุณเบา ๆ

แต่คนถูกตีกลับไม่ร้องไวยวาย เพียงซุกหน้าเข้าหาเรือนผมของกุลมากขึ้น

“ผมว่าผมดีอยู่แล้วนะ เจอคุณนี่ยอมเลย” กุลบ่นพลางเดินไปที่เตียง ก่อนจะประคองตัวฟิงคุณให้นอนลงบนเตียง แต่อีกฝ่ายกลับกอดเขาแน่น พลางพิมพ์่ำเสียงเบา

“ผมชอบกลิ่นของคุณ”

กุลทั้งขมวดคิ้วทั้งขมวดกว้างในเวลาเดียวกัน “รู้ตัวว่าจะถูกดุเลยอ่อนเธอ หิม?” เขาพูดไปอย่างนั้น แต่ก็ยอมเอนตัวลงนอนบนเตียง แล้วให้ฟิงคุณนอนทับอยู่ด้านบน

ฝ่ามือของกุลลูบแผ่นหลังของฟิงคุณ “ถ้ามีเรื่องอะไร ผมจะปลุกคุณเอง”

ฟิงคุณพูดด้วยน้ำเสียงจ้วเงีย “หนึ่งชั่วโมงแล้วปลุกผม”

กุลถอนหายใจ ก่อนรับคำแบบขอไปที “ครับ คุณหมอ” เขาเลื่อนมือขึ้นไปลูบเรือนผมนุ่มนิ่มของฟิงคุณพร้อมกับจุกหน้าผากอีกฝ่าย “นอนเถอะ”

ฟิงคุณพบว่าตัวเองกำลังคุกเข่าอยู่บนพื้น ตรงหน้ามีหนังสือเล่มหนึ่งวางอยู่ ภาพนี้ช่างคุ้นตา

ราวกับเคยฝันเห็นมาก่อนแล้วครั้งหนึ่ง

นี่เป็นความฝันที่เกิดจากความทรงจำของเขาใช่หรือไม่

ฟิงคุณรู้สึกคลืนไ้

เขายกมือข้างหนึ่งขึ้นมาปิดปากก่อนโก่งตัวอาเจียน แต่กลับไม่มีอะไรออกมา หัวใจเต้นกระหน่ำจนแทบทะลุออกจากอก

ฟิงคุณมองหนังสือตรงหน้า

ราวกับเห็นฉากศพนักร้อยกองทับถมกัน

น่ารังเกียจ

ขยะแขยง

‘ปลาเลี้ยวจันทร์’ บนสุดของกระดาดมีข้อความนี้เขียนไว้ ถัดลงมาเป็นรูปวาดประกอบเผ่าพันธุ์ปลาเลี้ยวจันทร์ทั้งในร่างปลาและร่างมนุษย์

ปลายนิ้วของฟิงคุณสั่นเทาเล็กน้อย เขาปิดตำราลงก่อนจะพยายามสงบสติอารมณ์ตัวเอง ใบหน้าของเขากลับมาเยือกเย็นอีกครั้ง แต่หัวใจยังคงเต้นระรัว

ฟิงคุณค่อย ๆ ลุกขึ้นยืน

ตอนนั้นเอง ตรงพื้นหน้าประตูก็มีเงาของใครบางคนทอดยาวลงมา ฟิงคุณเงยหน้าขึ้นมอง ก่อนที่เขาจะโค้งศีรษะเล็กน้อยพลางเอ่ยเสียงเรียบ “ท่านหัวหน้าเผ่า”

เสียงของหัวหน้าเผ่าดังก้อง อาจเป็นเพราะกำลังฝัน ฟิงคุณจึงรู้สึกว่เสียงนี้ดังราวกับกระซิบอยู่ข้างหู “เพื่อเตรียมตัวเป็นหมอยาบรรณาการ หลังจากนี้เจ้าจะสามารถเข้าออกที่นี่ได้ตามที่ใจต้องการ”

สายตาของหัวหน้าเผ่าหลุมมองตำราในมือฟิงคุณ “ในห้องนี้มีตำราเป็นร้อยเล่ม แต่เจ้าก็ยังเลือกหยิบเล่มนี้ขึ้นมา” เขาเอ่ยชม “ช่างมีพรสวรรค์”

ฟิงคุณก้มศีรษะรับคำชม ฝ่ามือของเขาขึ้นไปด้วยเม็ดเหงื่อ เมื่อเงยหน้าขึ้นอีกครั้ง ฟิงคุณก็เอ่ยถาม “ผงสีเงินที่เรียกกันว่าผงจันทร์ในคลังกลาง แท้จริงแล้วมาจากปลาเลี้ยวจันทร์ใช่หรือไม่”

“ถูกต้อง” มุมปากของหัวหน้าเผ่าหยักยกขึ้นเล็กน้อย

ฟิงคุณจ้องมองรอยยิ้มนั้น เขารู้สึกเหมือนมีแมงมุมกำลังไต่ขึ้นมาบนร่างกาย

ฟิงคุณยังคงถามคำถามต่อไปด้วยน้ำเสียงไร้อารมณ์ “แล้วเหตุใดในตำราชั้นพื้นฐานจึงเขียนไว้ว่าเป็นผงที่เก็บได้จากสมุนไพรรำไร เล่มใดเขียน

ข้อเท็จจริงกันแน่”

หัวหน้าเผ่าสบตากับฟิงคุณครูหนึ่งก็เอียงปาก “ตามเข้ามา”

เงาของชายผ้าคลุมบนตัวหัวหน้าเผ่าสลับตออยู่บนพื้นยามอีกฝ่ายก้าวเดิน ฟิงคุณแผลอกำตำราในมือแน่น ความรู้สึกมากมายปั่นป่วนอยู่ในอก

เสียงฝีเท้าของทั้งคู่ดังก้อง

โถงทางเดินตรงหน้าคดเคี้ยวสลับซับซ้อน มันถูกตัดสลับไปมาจนดูเหมือนความทรงจำของเขา กำลังถูกความผันทำให้บิดเบือน ศีรษะของฟิงคุณปวดตุบราวกับจะระเบิดในอีกไม่กี่นาทีข้างหน้า

ตอนนั้นเอง หัวหน้าเผ่าก็หยุดยืนอยู่ตรงหน้าประตูบานหนึ่ง

เขายกมือผลักประตูเบา ๆ

เสียง ‘กริ๊ก’ ดังขึ้นพร้อมกลิ่นอัสน์โชยออกมาจากด้านใน

แสงสว่างจากด้านนอกลอดผ่านหน้าต่างบานเล็ก ๆ ที่ติดกับเพดาน ด้านบนเข้ามาในห้องที่มีตีสลัว

พื้นที่ครึ่งห้องด้านในเป็นกรงขัง มีเตียง ม้านั่ง และกระโถน บนม้านั่งมีใครคนบางคนนั่งตัวลั่น พร้อมทั้งพยายามขดตัวให้ลีบเล็ก ดวงตาสีเงินที่จ้องมองมาทางประตูห้องเต็มไปด้วยความหวาดกลัว

ผิวกายของคนผู้นี้เปล่งประกายเด่นชัด

ฟิงคุณไม่รู้ว่าคนที่อยู่ในห้องขังเป็นหญิงหรือชาย เพราะศีรษะของคนคนนั้นถูกโกลนจนล้นเกรียน ตามเนื้อตัวมีบาดแผล

ในใจของฟิงคุณพลันสั่นสะท้านเกินกว่าจะควบคุม

ลักษณะของคนตรงหน้าตรงกับข้อสังเกตอมุขนุรย์เผ่าปลาเลี้ยวจันทร์ในตำราเล่มที่เขาถือไว้

ผงจันทร์ในคลังกลางเป็นเครื่องยาชั้นพื้นฐานสำหรับล้างพิษที่หมอยาในเผ่าทุกคนสามารถมาขอเบิกไปใช้ได้

ฟิงคุณประสานสายตากับคนในห้องขัง ดวงตาสีเงินคู่นั้นเต็มไปด้วยความหวาดกลัว โกรธเคือง และอาฆาตแค้น

ฟิงคุณเกร็งตัวขึ้นมาเล็กน้อย เมื่อมือของหัวหน้าเผ่าแตะลงบนไหล่ของเขา

“เจ้าอย่าได้คิดอะไรมาก สิ่งมีชีวิตตรงหน้ากำลังสั่งสมบุญกุศลจากการทำทาน เธอช่วยสิ่งมีชีวิตมากมายในป่าแห่งนี้ให้รอดพ้นจากความตาย”

ฟังคุณพูดไม่ออกแม้แต่ครึ่งคำ

ตัวเขาก็เคยใช้ผงจันทร์หาในคลังกลาง

ภาพประตูไม้บานเก่าค่อย ๆ บดบังภาพของอมมนุษย์เผ่าปลาเลี้ยวจันทร์
หลังลูกกรง

จู่ ๆ ฟังคุณก็มายืนอยู่หน้าโต๊ะทำงานของผู้เป็นพ่อ สายตาของ
ฟังคุณวางลงบนโถแก้วบนชั้นวางของด้านหลังโต๊ะทำงาน ด้านในโถแก้ว
มีดอกโสมาสังดดอกหนึ่งบานสะพรั่งอวดรูปโฉมงดงาม

เสียงของผู้เป็นพ่อดังขึ้น “ตกลงเจ้ามีธุระอะไรหรือไม่ มายืนนิ่งเฉย
แบบนี้ การเตรียมตัวเป็นหมอยาบรรณาการคงจะวายตายสำหรับเจ้ามากสินะ”

ฟังคุณดึงสายตากลับมามองผู้เป็นพ่อที่นั่งอยู่หลังโต๊ะทำงาน “ท่านพ่อ
รู้หรือไม่ว่าดอกโสมาสังดที่ท่านประคบประหงมได้มาด้วยวิธีใด”

มือของผู้เป็นพ่อที่กำลังขีดเขียนบางอย่างลงบนกระดาษพลันชะงัก
ก่อนจะเหลียวตามองฟังคุณเล็กน้อยแล้วกลับไปเขียนบางอย่างต่อ

ฟังคุณจ้องมองอีกฝ่ายก่อนถามเสียงเย็น “ท่านรู้มาตลอดเลยหรือ...”

ผู้เป็นพ่อไม่แม้แต่จะเงยหน้ามองเขา “เจ้าจงภูมิใจเสียเถิด มีหมอยา
ไม่กี่คนในเผ่าที่รู้ที่มาที่ไปของดอกไม้ชนิดนี้”

ภูมิใจอะไร

นี่คือเรื่องน่าภูมิใจหรือ

ภาพตรงหน้าตัดไปอีกครั้ง

ฟังคุณยืนอยู่ตรงลิ้นชักในห้องนอน พร้อมกับเยลลี่สีแดงในมือที่
กำลังถูกบีบเล่น

เขายังเป็นตัวเขาอยู่ใช่หรือไม่

เขายังไม่ได้ถูกระแสนิยมอันบิดเบี้ยวในเผ่ากลืนกินไปใช่หรือไม่

ถ้าไปเจอท่านผู้ดูแล...

ถ้าขอให้ท่านผู้ดูแลช่วย...

ไม่ได้

จะนำความเดือดร้อนไปให้อีกฝ่ายไม่ได้...

เยลลี่ในมือตรงหน้าแปรเปลี่ยนเป็นภาพประตูบานใหญ่แกะสลัก
ลวดลายวิจิตร เสียงเอะอะดังลั่นออกจากบานประตูที่เปิดแง้มไว้

“ปลาเลี้ยวจันทร์หนีไปแล้วอย่างนั้นรึ! แค่มิเพื่องให้ไหม้ การรักษาความ
ปลอดภัยก็หละหลวมถึงเพียงนี้!”

ฟังคุณพลักประตูเข้าไป ก่อนจะโค้งศีรษะให้เหล่าหมอยาอาวุโส “หาก
ท่านกังวลเรื่องผงจันทร์รา ข้าคิดค้นยาตัวใหม่ที่สามารถล้างพิษได้ใกล้เคียง
กับผงจันทร์รา”

ใบหน้าทีเคร่งเครียดของเหล่าหมอยาอาวุโสพลันผ่อนคลายลง

ภาพตัดมาที่จอกเหล้ากลิ้งอยู่บนพื้น สุราในจอกไหลออกมา ก่อนที่
ฟังคุณจะตระหนักได้ว่ามummongที่เขาเห็นในตอนนี้เป็นมummongจากการที่ใบหน้า
ด้านข้างของเขาแนบอยู่บนพื้น

เสียงของใครบางคนดังข้างหู “ข้าเฝ้ามองท่านมาตลอด แม้ไม่มี
หลักฐาน แต่เป็นท่านใช่หรือไม่ที่พาอมุณษย์นั้นหนีไป ท่านทำเช่นนั้นทำไมหรือ
อยากเป็นพ่อพระ หรืออยากโอ้อวดความเก่งกาจของตนเพื่อคำสรรเสริญ
ความลับทุกอย่างที่ท่านล่วงรู้ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องผงจันทร์ราหรือ...ก็ขอให้ท่าน
ลืมไปเสียให้หมด ท่านจะได้ตายอย่างสงบสุข หลับตาเสียเถิด วันรุ่งขึ้น
ท่านจะลืมทุกอย่าง หลังจากนั้นท่านอาจจะเสียใจที่เป็นหมอยาไม่ได้แล้ว แต่
ไม่ต้องห่วง ท่านจะได้ทำหน้าที่ที่ใจท่านปรารถนาในยามที่ลมหายใจของท่าน
สิ้นสุด”

เขาอยากจะได้ตอบ ทว่าทุกอย่างในร่างกายหนักอึ้งเหลือเกิน

...

“ฟังคุณ!” เสียงของกูลทำให้ฟังคุณสะดุ้งตื่น ฟังคุณใช้สองแขน
ขึ้นตัวจากอ้อมกอดของกูลสุดแรง รวากับว่ากูลคือคนสุดท้ายที่เขาเจอใน
ความฝัน

“ผมเอง!” เสียงของกูลดังอยู่ข้างหู ตามมาด้วยเสียงหัวใจเต้นอย่าง
รุนแรงของเขา

ฟังคุณหอบหายใจหนัก เขาจ้องมองกูลอยู่นาน ก่อนจะยื่นมือไป

ล้มพับสไปหน้าอีกฝ่ายแล้วโผเข้ากอดแน่น

กุกอดตอบฟิงคุณอย่างแนบแน่นเช่นกัน

“เกิดอะไรขึ้น จู๊ๆ คุณก็นอนดิ้น ตัวก็เย็นลงเรื่อย ๆ ผมเป็นห่วง
จนต้องปลุกคุณ”

“กุก...” ฟิงคุณกระซิบเสียงสั่น

กุกก็ลงจูบเรือนผมของฟิงคุณ นกน้อยของเขาสั่นไปทั้งตัว “ผม
อยู่ที่นี่แล้ว”

ฟิงคุณสงบสติอารมณ์อยู่ครู่หนึ่งแล้วพูดกับกุกเสียงเบา “ผมหาวิธี
รักษาคุณตรีได้แล้ว”

กุกชะงักก่อนจะดันตัวฟิงคุณออกห่างเล็กน้อย เพื่อจะได้มองอีกฝ่าย
ได้เต็มสองตา “เมื่อก็คุณฝันร้ายเหรอครับ” มือของกุกข้างหนึ่งเลื่อนขึ้นไป
ประคองแก้มของฟิงคุณ อีกฝ่ายหลับตาลงเอาแก้มถูไถกับฝ่ามือเขา ก่อนจะ
พูดเสียงเบา

“อยากกินเยลลี่”

นิ้วโป้งของกุกปาดเช็ดขนตาเงางามที่เปียกชื้น “โอเค ผมเอามาเยอะ
มาก คุณกินให้เต็มที่เลย”

บทที่ 74

ข่าวจากอิกนา

“ท่านหมอรัมย์ คุณพอจะหาเครื่องยาเหล่านี้ให้ผมได้ไหม” พิงคุณ ยืนกระดาดแผ่นหนึ่งไปให้หมอรัมย์ที่กำลังนั่งตรวจสอบชนิดของยาพิษ จากของเหลวสีดำในขวดแก้ว

หมอรัมย์มองพิงคุณด้วยแววตาประหลาดใจพลางยื่นมือไปปรับ แผ่นกระดาดมาถือไว้ แต่ยังไม่ได้ก้มลงอ่านในทันที

“ท่านหายไปไม่ถึงหนึ่งชั่วโมงด้วยซ้ำ ช้าบอกให้ท่านพักผ่อนไม่ใช่ หรือ” หมอรัมย์เอ่ย

“ผมนอนไม่หลับ ไปค้นเจอสูตรยาล้างพิษจากตำราที่พกมาด้วย เลยรีบเอามาให้คุณช่วยดูว่าพอมีเครื่องยาตามนี้หรือไม่”

แววประหลาดใจในดวงตาของหมอรัมย์เพิ่มมากขึ้นอีกหลายเท่า แต่พิงคุณยังคงรักษาสีหน้าเรียบเฉยไร้อารมณ์ได้อย่างไร้ที่ติ หมอรัมย์ จึงไม่ได้คิดซักถามที่มาของสูตรยา เพียงก้มลงอ่านรายชื่อเครื่องยาบน กระดาดในมือ

เมื่ออ่านรายชื่อเครื่องยาจนครบแล้ว สีหน้าของหมอรัมย์ก็ปรากฏ ความยุ่งยากใจเล็กน้อย “รายชื่อเครื่องยาทั้งหมดที่ท่านเขียนมานี้หาไม่ยาก เป็นเครื่องยาพื้นฐาน เพียงแต่ข้าไม่เคยเห็นตำรับยาที่มีส่วนผสมของเครื่องยา มากมายเช่นนี้มาก่อน”

“คุณช่วยเตรียมให้ผมเร็วที่สุดได้ไหม”

“ได้...” หมอรัมย์เว้นจังหวะ “ท่านเอาสูตรยาจากเผ่าของท่านมาให้ข้า

เช่นนี้ มีอะไรแอบแฝงอยู่หรือไม่”

ฟังคุณเคยชินแล้วกับการถูกถามกลับในลักษณะนี้ทุกครั้งที่เขาเสนอตัวช่วยเหลือผู้อื่น

เขาตอบกลับไปด้วยน้ำเสียงราบเรียบ ในโพรงปากยังมีรสหวานจากเยลลี่ติดอยู่ “นี่เป็นสูตรยาที่ผมคิดค้นขึ้นมาเอง หลังจากนั้นคุณสามารถเอามันไปใช้ได้ทุกเมื่อ การช่วยผมรักษาคคุณตรีคือสิ่งตอบแทนที่คุณให้ผมมาแล้ว”

หมอর্মย์สบตาฟังคุณครูหนึ่งก็พับกระดาษเก็บใส่กระเป๋า แล้วขอตัวออกจากห้องเพื่อไปเตรียมเครื่องยา

เมื่อประตูห้องปิดลง ฟังคุณก็หันไปมองตริที่นอนอยู่บนเตียงก่อนจะเดินเข้าไปใกล้

การที่เขาต้องเอาสูตรยาจากในความฝัน ซึ่งมีคุณสมบัติเหมือนกับผงจันทร์ทำให้หมอর্মย์ไปช่วยเตรียมเครื่องยานั้น เพราะดูเหมือนยาล้างพิษที่ทำมาจากสมุนไพรประหลาดจะช่วยล้างพิษในตัวของตริได้ในระดับหนึ่งเท่านั้น หากได้ตำรับยานี้มาช่วย เขาคิดว่าตริจะต้องดีขึ้นอย่างแน่นอน

ตอนที่ฟังคุณกินเยลลี่อยู่ในห้องนอน กูลก็เล่าอดีตของตริให้ฟัง

ฟังคุณเลื่อนสายตาไปมองริมฝีปากของอีกฝ่ายที่มีรอยແหว່ ก่อนจะเลื่อนสายตาลงไปมองนิ้วมือนิ้วด้านซ้ายที่หายไปของตริ

ที่จริงเขาเห็นรอยพวกนี้มาตั้งแต่แรกแล้ว แต่ที่ยังไม่ได้ใส่ใจเพราะเรื่องพิษในร่างกายของตริสำคัญกว่ามาก เวลานี้ได้รู้ที่มาที่ไปของร่องรอยพวกนี้ ในใจของฟังคุณพลันรู้สึกปวดหนึบ

กูลบอกว่าตริชอบอยู่ในร่างมนุษย์มากกว่าร่างครุฑ เขาก็พอจะเข้าใจได้ ต่อให้คนคนนี้อยู่ในร่างครุฑและใช้มนตร์อำพรางรูปลักษณ์ภายนอกแต่คนในครอบครัวย่อมรู้ตัวว่ามีส่วนไหนในร่างกายของตริหายไปบ้าง การอยู่ในร่างมนุษย์แล้วใช้มนตร์อำพรางรูปลักษณ์ภายนอกน่าจะทำให้ตริรู้สึกสบายใจที่จะอยู่กับคนในครอบครัวมากกว่า

เธอคงไม่อยากให้ใครสักคนในครอบครัวคิดโทษตัวเอง

แม้เวลานี้ตริจะยังอยู่ในร่างมนุษย์ แต่ร่างกายของเธออ่อนแอ สิ่งที

พยายามปกปิดไว้จึงเผยออกมาให้เห็นอย่างเด่นชัด

สายตาของฟิงคุนยังคงวางอยู่บนนิ้วมือสามนิ้วที่หายไปของตรี
ความรู้สึกอัดอัดจนแทบหายใจไม่ออกพลันก่อตัวขึ้น

แท้จริงแล้วพวกเขาเป็นผู้รักษาหรือเป็นผู้ทำลายกันแน่

ทั้งที่ตัวเขาเติบโตขึ้นมาท่ามกลางกลุ่มคนในเผ่า แต่เขาไม่อาจทำใจ
มองว่าเรื่องตรงหน้าคือการแลกเปลี่ยนที่เท่าเทียมได้

อาจเป็นเพราะมีหัวใจที่อ่อนโยนของท่านแม่คอยอุ้มชู

อาจเป็นเพราะมีท่านอาคอยชี้นำ

อาจเป็นเพราะได้เจอกับกุล แม้จะไม่ได้เจอกันมานานหลายปี แต่
เขาก็ได้ยินเรื่องเล่าของคนคนนี้จากสิ่งมีชีวิตน้อยใหญ่ในป่า ทั้งยังคอย
เฝ้าดูอีกฝ่ายอยู่ห่างๆ ทุกครั้งที่มีโอกาส เขาจึงเข้าใจว่าบางครั้งการช่วยเหลือ
ใครสักคนก็เป็นเพียงความรู้สึกอยากช่วยเหลือเท่านั้น ไม่ได้หวังสิ่งใด
ตอบแทน

หรือต่อให้อีกฝ่ายอยากตอบแทนก็ไม่จำเป็นต้องตอบแทนให้เท่าเทียม
กับสิ่งที่เรามอบให้เสมอไป

อาจเพราะสิ่งเหล่านี้จึงทำให้ตัวเขาแปลกแยกจากคนในเผ่า หาก
ท่านแม่ยังมีชีวิตอยู่ เขาคงหันหลังให้เผ่าแล้วเดินออกมาเหมือนท่านอา
เพียงแต่

การจากไปของท่านแม่เป็นเหมือนโซ่ตรวนที่เขาเอามาพันธนาการ
ตัวเองให้ยังคงใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับคนในเผ่า เขาอยากไปอยู่ในจุดที่สูงที่สุด
อยากรู้ว่าเหตุใดหมอยาอาวุโสพวกนั้นถึงมีชีวิตยืนยาว และเหตุใดท่านแม่
ของเขาจึงมีชีวิตสั้นนัก ทั้งที่เป็นเผ่าเดียวกัน ทำไมถึงมีความแตกต่าง
ถึงเพียงนี้

หาก...เขาไม่ลืมทุกสิ่ง

หากเขาไม่ถูกวายยา

จนกว่าเขาจะได้รับคำตอบ

เขาจะไม่มีทางมาเจอกุล

ดวงตางดงามของฟิงคุนหม่นแสงลง เขาพลันนึกถึงอมนุษย์

ปลาเลี้ยวจันทร์ในความฝัน แม้ใบหน้าของอีกฝ่ายจะไม่ชัดเจน แต่ฟังคุณ
มันใจว่าไม่ใช่รวิกันต์

เขาช่วยอมมนุษย์ตนนั้นออกมาได้จริง ๆ ใช่ไหม

แล้วตอนนี้อีกฝ่ายเป็นอย่างไรบ้าง

เขาได้แต่หวังว่ามนุษย์ตนนั้นจะปลอดภัยดี

ฟังคุณเลื่อนสายตาขึ้นไปมองใบหน้าของตริ ก่อนจะกล่าวกระซิบ
ด้วยเสียงเบา ทว่าหนักแน่น “ผมจะพยายามทำทุกอย่างเพื่อให้คุณหายดี”

เช้าวันต่อมากุลนำยารักษากระดูกสันหลังคดไปให้รวิกันต์ในร่างปลากิน
เขาถ่ายทอดคำพูดของฟังคุณให้อีกฝ่ายที่ว่ายวนอยู่ในสระบัวฟัง

“ธาตุดินในร่างกายของคุณไม่สมดุล กินยานี้ปรับสมดุลธาตุดิน
จากนั้นกระดูกสันหลังของคุณจะค่อย ๆ จัดเรียงตัวกันใหม่”

ปลาเลี้ยวจันทร์ที่ตอนนี้แสงบนผิวกายอ่อนลงกว่าตอนกลางคืนมาก
ชะงักเล็กน้อย ก่อนจะโผล่หน้าขึ้นมานบนผิวน้ำ

กุลมองปลาตรงหน้า บอกตามตรงว่าทุกครั้งที่เขาคุยกับสิ่งมีชีวิตได้น้ำ
ขณะที่ตัวเขายังอยู่บนบกแบบนี้ ทฤษฎีวิทยาศาสตร์ที่เรียนมาค่อนข้าง
สิ้นคลอนเลยทีเดียว

ความรู้ในโลกมนุษย์กับความจริงในป่าแห่งนี้ต่างกันจนยุ่งเหยิงไปหมด

และปลาเลี้ยวจันทร์ก็เพิ่มแรงสันคลอนหลักทฤษฎีวิทยาศาสตร์
ของกุลด้วยการพูดตอบโต้เขา “อาการของท่านตริเป็นอย่างไรบ้าง”

ดูเหมือนว่าพอลบคาถาราหุอมจันทร์บนตัวออกแล้ว อีกฝ่ายก็สามารถ
พูดคุยได้ตามปกติ

กุลหรีตาลง “คุณตริกำลังรักษาตัวอยู่ คุณก็ต้องรักษาตัวเองด้วย
เหมือนกัน ถ้าคุณตริมาเห็นคุณในสภาพนี้แล้วนึกโทษตัวเองขึ้นมาจะทำ
ยังไง”

คำพูดของกุลทำให้รวิกันต์ไม่อดออดที่จะว่ายเข้ามาหากุล เมื่อ
ผู้ดูแลเห็นเช่นนั้นจึงหยิบเมล็ดยาที่ปั้นเป็นก้อนกลมให้อีกฝ่ายดู

รวิกันต์ถามว่า “ขมหรือไม่”

กุลพูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง “ไม่ชม ยาหมอฟิงหวานมาก”

รวิกันต์ได้ยืนดั่งนั้นก็อ้าปาก

กุลหย่อนเมื่อยาลงไปในน้ำ รวิกันต์สูบเมื่อยาเข้าไปในปากทันที หลังจากนั้นมันก็นิ่งไปพักหนึ่ง ก่อนทำท่าเหมือนจะคายทิ้ง กุลรีบยื่นมือลงไปใต้น้ำแล้วจับปากมันปิดไว้ พร้อมใช้มืออีกข้างจับกลางลำตัวของมัน เพื่อป้องกันไม่ให้รวิกันต์ตื่นจนกระตุกสันหลังได้รับบาดเจ็บเพิ่มมากขึ้น

แน่นอนว่ารวิกันต์พยายามดิ้น แต่ก็สู้แรงของกุลไม่ไหว

กุลถามด้วยรอยยิ้ม ว่าดวงตาคมกริบ “กลืนยาไปแล้วหรือยัง”

รวิกันต์ขยับใบหน้าขึ้นลง

หลังจากนั้นกุลจึงปล่อยมือ รวิกันต์ว่ายวนไปทั่วสระบัว ก่อนลงไปซ่อนอยู่กันสระไม่ยอมขึ้นมาอีก

กุลวักน้ำในสระล้างมือพลางเอ่ย “ต้องกินทุกวัน ไม่งั้นไม่หายนะ”

เขาลุกขึ้นยืน ไม่สนใจว่ารวิกันต์จะได้ยินหรือไม่ ก่อนจะหมุนตัวเดินกลับเข้าไปในเรือนพัก ระหว่างเดินกุลก็นึกถึงสระกุณาละ เขาอยากกลับไปสำรวจที่นั่นอีกรอบหนึ่ง แต่ก็ป็นห่วงฟิงคุน เมื่อคืนอีกฝ่ายนอนหลับไม่ถึงหนึ่งชั่วโมง ซ้ำยังดูเหมือนฝันร้าย หลังจากปลุกให้ตื่นขึ้นมา สีต่างหูของฟิงคุนก็เข้มขึ้นกว่าเดิม

เห็นได้ชัดว่าความทรงจำกลับคืนมาเพิ่มมากขึ้น แต่อีกฝ่ายยังไม่อยากเล่าให้เขาฟัง

ขณะที่กุลกำลังครุ่นคิดอยู่นั้น จู่ ๆ พื้นตรงหน้าก็เกิดสั่นสะเทือน ก่อนจะมีบางอย่างโผล่พรุดขึ้นมาจากใต้ดิน

เชือกบนตัวกุลพุ่งออกไปรัด ‘สิ่งนั้น’ ทันที

เมื่อฝุ่นดินจางลง กุลก็เห็นว่าสิ่งที่เชือกกำลังรัดแน่นอยู่คืออีกาไร้นาม มันนอนแน่นิ่งอยู่บนพื้น ยอมให้เชือกรัดตัวอย่างง่ายดาย ไม่ออกแรงขัดขึ้น ให้เหนื่อยแม้แต่หน่อย

กุลสั่งให้เชือกกลับมาที่ตัว

หลังจากเชือกคลายออก อีกาไร้นามก็ลุกขึ้นยืน ก่อนจะโค้งศีรษะเล็กน้อย “ข้าบินมาที่นี่เพื่อมาหาท่านหมอ แต่พวกทหารครุฑไม่ให้ข้าเข้ามา

ในเมือง”

กุลชมนวดคิ้ว “คุณได้บอกพวกเขาใหม่ว่าจะทำอะไร”

อิก้าไรรนามสายหน้า

กุลรู้สึกเส้นเลือดตรงขมับปวดตื้อ “สมควรแล้วที่พวกทหารจะไม่ให้คุณเข้าเมือง”

อิก้าไรรนามพูดต่อ “ข้าเลยชุดเส้าหินจากด้านล่างขึ้นมาที่นี่แทน”

กุลพูดไม่ออกไปชั่วขณะ

ป่าแห่งนี้มีแต่สัตว์แปลก ๆ

“ท่านหมอของข้าละ” อิก้าไรรนามเอ่ยถาม “ความรู้สึกของข้าบอกว่าท่านหมออยู่ที่นี้ แต่ข้าหาตัวท่านหมอไม่พบ”

เรื่องความรู้สึกของอิก้าที่มีต่อพิงคุณไม่ใช่เรื่องน่าแปลกใจสำหรับกุล เพราะพิงคุณทำสัญญากับเผ่าอิก้ายักษ์แล้ว และอิก้าไรรนามก็เป็นตัวแทนของเผ่าอิก้ายักษ์ หนังสือสัญญาจึงก่อให้เกิดสายใยบาง ๆ ระหว่างผู้ลงนามในหนังสือสัญญา

“หมอของใครนะ พุดใหม่ซิ” ดวงตาของกุลวาวับ

อิก้าไรรนามมองกุลด้วยสายตาประหลาดใจ “ท่านเป็นคนทำสัญญาให้เผ่าอิก้ายักษ์รับใช้ท่านหมอ ข้าเป็นตัวแทนของเผ่าอิก้ายักษ์ในการรับคำสั่งจากท่านหมอ ข้าย่อมต้องเป็นของท่านหมอ และท่านหมอย่อมต้องเป็นของเผ่าอิก้ายักษ์”

กุลครั้นจะเถียงกับอิก้าไรรนามตรงหน้า “หมอพิงของผมติดธุระสำคัญ คุณมีอะไรก็ฝากไว้ที่ผม”

อิก้าไรรนามมองกุลอย่างหวาดระแวง ก่อนจะเอ่ยปฏิเสธ “คงทำเช่นนั้นไม่ได้”

“จะพูดไม่พูด?” กุลเลิกคิ้ว “ถ้าไม่พูดผมจะฉีกสัญญาของเผ่าอิก้ายักษ์กับพิงคุณทิ้ง เเท่านี้คุณก็จะได้กลับไปทำงานที่เดิม แล้วหมอพิงก็จะเป็นของผมแค่คนเดียว”

อิก้าไรรนามได้ยินดังนั้นก็รีบพูดทันที “จ้ะข้ารบกวนท่านนำข้อความจากข้าไปบอกท่านหมอ”

“พูดมา”

“เผ่านกไพลินพามาที่บ้านของท่านผู้ดูแล”

กุลพลันชะงัก

อีกาไรนามพูดต่อ “แต่เมื่อเห็นว่าไม่มีใครอยู่บ้านจึงจากไป”

คำถามแรกที่กุลเอ่ยถามอีกาไรนามคือ “เปี้ยกฏุนละ”

“ปลอดภัยดี ตอนที่เผ่านกไพลินพามา เจ้าช้างมีปีกตัวนั้นซ่อนตัวอยู่ในคอกสัตว์”

“แล้วมีอะไรอีกไหม”

อีกาไรนามส่ายหน้า “มีเพียงเท่านี้”

กุลผงกศีรษะ “โอเค เดี่ยวผมจะบอกฟังคุณให้”

อีกาไรนามเอ่ยย้ำกับกุล ก่อนจะมุดดินหายไป

ทว่ากุลยังคงยืนนิ่งอยู่ที่เดิม

เผ่านกไพลินพามาหาเขาถึงที่บ้าน เพราะเรื่องของฟังคุณหรือว่ามีเรื่องอื่น

ถ้ามาเพราะเรื่องของฟังคุณ อีกฝ่ายรู้ว่าฟังคุณอยู่กับเขาแล้ว หรือต้องการให้เขาช่วยออกตามหาฟังคุณกันแน่

กุลครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง ในดวงตาลึบเลือกไม้สาดประกายคมกริบ

ได้เวลาไปหาพ่อดาหน้อยแล้วมั้ง

ช่วงบ่ายตรัยกลับมาถึงบ้าน พร้อมเรียกกุลกับวีรธาไปนั่งคุยในห้องที่ปิดมิดชิด

ตรัยเอ่ยพูดทันทีที่พวกเขานั่งลง “ข้าตรวจสอบเรื่องที่พี่น้องนาคครุฑพูดมาแล้ว พบว่าเป็นเรื่องจริง”

กุลขมวดคิ้ว “แสดงว่านายกองใส่ร้ายเรื่องที่พวกเขาเป็นไส้ศึก?”

ตรัยพยักหน้า “ใช่ จากการตรวจสอบเป็นไปได้นายนายกองผู้นี้ตั้งใจทำให้ระดับการรักษาความปลอดภัยในคุกหละหลวม เพื่อให้สองพี่น้องนั้นหลบหนีออกมา และจัดฉากให้พวกเขาบังเอิญไปเจอกับเต่ายักษ์”

กุลกับวีรธาพยักหน้าอย่างเข้าใจ

ตรัยเผยสีหน้าลำบากใจ “การจะสืบหาหลักฐานเพื่อจับตัวนายกองไม่ใช่เรื่องยาก แต่ข้าคิดว่าเรื่องนี้นายกองไม่มีทางลงมือเพียงลำพัง เขาต้องมีพวกพ้อง และพวกพ้องที่ว่าอาจจะเกี่ยวข้องกับกลุ่มคนที่อยากให้เกิดสงครามระหว่างเผ่าครุฑกับนาครอีกครั้ง ดังนั้นต่อให้จับนายกองผู้นี้มา ข้าก็ไม่มั่นใจว่าจะสืบสาวไปถึงกลุ่มคนที่เหลือทั้งหมดได้”

กุลกับวีธราเข้าใจในสิ่งที่ตรัยกังวล เพราะพวกเขาไม่รู้ว่ากลุ่มคนที่อยากให้เกิดสงครามระหว่างเผ่าพันธุ์อีกครั้งมีใครบ้าง และอิทธิพลของนายกองผู้นี้มีมากน้อยแค่ไหนภายในกลุ่ม

“เจ้าต้องการสาวตัวคนพวกนี้ออกมาให้หมดในคราวเดียวใช่หรือไม่”
วีธราเอ่ยถาม

ตรัยพยักหน้า หลังจากนั้นทั้งสามคนก็สบตากัน การสบตากันครั้งนี้กลายเป็นสัญญาณบางอย่าง

กุลจึงเป็นฝ่ายพูดก่อน “ดูเหมือนพวกเราจะคิดตรงกัน”

ตรัยตอบโต้เบาๆ “เจ้าพูดมา”

“ผมคิดว่าคนที่ติดต่อกับเต่ายักษ์ต้องเป็นคนที่มีความสามารถในการสืบหา ไม่มีทางเป็นสมาชิกทั่วไปแน่ ถ้าเราจับเต่ายักษ์มาแล้วออกอุบายให้เต่ายักษ์เรียกคนกลุ่มนี้ออกมาทั้งหมดล่ะ”

วีธราพยักหน้า “ข้าก็คิดเช่นนั้น เพียงแต่หากคิดจะจับเต่ายักษ์ก็ต้องพาสองพี่น้องไปกับเราด้วยใช่หรือไม่”

ตรัยเอ่ย “ใช่”

วีธราจึงถามต่อ “แล้วการเดินทางครั้งนี้จะมีใครบ้าง”

“ผม”

“ข้า”

ตรัยกับกุลพูดขึ้นมาแทบจะพร้อมกัน

พวกเขาหันมามองหน้ากัน ก่อนจะพยักพยักหน้าให้กันเป็นเชิงว่าถ้าอย่างนั้นก็ไปด้วยกันเลย

วีธราเอ่ย “นั่นข้าจะไปด้วย และข้าคิดว่าเรื่องนี้ควรรายงานให้ทั้งพญาครุฑและพญานาคทราบ”

ตรัยพยักหน้าอย่างไม่อึดออด “เจ้าว่าอย่างไร ข้าก็ว่าอย่างนั้น”
กุลอดแขวะไม่ได้ “ตั้งแต่ท่านแม่ทัพแต่งงานก็ว่านอนสอนง่ายขึ้น
เยอะเลยนะ”

ตรัยหันมาแขวะอีกฝ่ายกลับทันที “เจ้าก็หัดดักน้ำใส่ขัน ชะโงกดูเงา
ตัวเองเสียบ้าง”

วีรราตบโตะเบา ๆ เป็นเชิงห้ามปราม “เอาละ รับผิดชอบเรื่องนี้ให้
เรียบร้อยเถิด เราต้องลงมือให้เร็วที่สุด”

ดูเหมือนกุลจะมีเวลาคุยกับฟิงคุณแค่ตอนมือเย็นเท่านั้น แน่แน่นอนว่าวันนี้
ฟิงคุณก็ถูกกุลจับนั่งบนตักแล้วป้อนข้าวอีกเช่นเคย หลังจากกุลป้อนข้าว
ฟิงคุณเสร็จ เขาก็เอ่ยถามอีกฝ่าย

“คุณได้ความทรงจำคืนกลับมาเพิ่มขึ้นแล้วใช่ไหม”

ฟิงคุณชะงักเล็กน้อย “คุณรู้ได้ยังไง”

กุลยกมือลูบต่างหูของฟิงคุณ “สีมันเข้มขึ้นกว่าเมื่อก่อนนะ”

ฟิงคุณไต่ยด้นนั้นก็เสียวไปครู่หนึ่ง ก่อนจะพยักหน้า “เป็นแบบที่
คุณว่า...”

กุลเปลี่ยนมาลูบหน้าของฟิงคุณแทน “เมื่อคืนคุณฝันอะไร”

คราวนี้ฟิงคุณปิดปากเสียบ ไม่ยอมพูดอะไร

กุลจ้องมองฟิงคุณอยู่ครู่หนึ่งก็เอ่ยปาก “คุณฝันเห็นคนที่ทำร้ายคุณ
หรือครับ”

ฟิงคุณชะงักเล็กน้อย ก่อนจะเชื่อแล้วว่าไม่มีอะไรเล็ดลอดสายตาของ
ผู้ดูแลได้ แม้เขาจะพยักหน้ายอมรับ แต่ก็เล่าให้อีกฝ่ายฟังเพียงผิวเผิน

“ได้ยินแต่เสียง ไม่เห็นหน้า”

กุลไม่ได้เข้าชี้ถามอีกฝ่ายต่อ ก่อนจะพูดเรื่องสำคัญ “พรุ่งนี้ผมจะ
เดินทางไปหาเต่ายักษ์กับตรัยและวีรรา”

หัวคิ้วของฟิงคุณขมวดเล็กน้อย “ฟังดูอันตราย”

กุลจ้องลึกลงไปในตาของฟิงคุณ “ฉัน hopes ให้อวยพรผมสิครับ”

ฟิงคุณเสียวไปครู่หนึ่งแล้วพูดขึ้น “เดินทางปลอดภัย...” เขาเว้น

จังหวะพูดด้วยเสียงที่เบาลง “ผมจะรอคุณ...”

สี่คำแสนเรียบง่ายนี้ทำให้หัวใจของกูลพองโต ที่ผ่านมาเขามีแต่หัวว่านล้อมให้อีกฝ่ายสัญญาว่าจะรอตนกลับมา ไม่คิดว่าครั้งนี้ฟังคุณจะเอ่ยออกมาเอง

กูลคลี่ยิ้มหวานส่งไปถึงดวงตา ก่อนจะยกมืออีกข้างขึ้นมา บนนิ้วชี้ของเขามีกระต่ายกระดาดขยิบอยู่

ฟังคุณจ้องมองกระต่ายกระดาดตรงหน้า

กูลเอ่ย “ตัวก่อนอยู่กับเปี้ยกปุนที่บ้าน ผมเลยพับตัวใหม่ให้อยู่เป็นเพื่อนคุณตอนที่ผมไม่อยู่”

กระต่ายกระดาดกระโดดขึ้นไปบนไหล่ฟังคุณ และยังคงระมัดระวังไม่ให้สัมผัสโดนผิวกายอีกฝ่าย

“ผมเอาเยลลี่ทั้งหมดออกจากกระเป๋าสัมภาระแล้ว คุณกินได้ทั้งหมดเลยนะ ที่บ้านยังมีอีกเยอะมาก ของคุณทั้งนั้น” เสียงของกูลนุ่มทุ่มอ่อนโยน

ฟังคุณส่งเสียงตอบรับในลำคอ ก่อนจะก้มหน้าลงดูไถ่กับปลายจมูกของกูล “กลับมาเร็ว ๆ นะ”

แขนแกร่งทั้งสองข้างของกูลกอดรัดอีกฝ่ายแน่น ใบหน้าของเขาฝังอยู่บนหน้าอกของฟังคุณ เขาอยากจะหยุดเวลานี้ไว้ ทว่า...

“ตอนที่คุณกำลังรักษาคุณตรี ผมเจอกับอีกาไร้นาม อีกาไร้นามบอกว่ามีคนจากเผ่านกไฟลินพนามาที่บ้านของผม แต่พอรู้ว่าที่บ้านไม่มีใครอยู่ก็กลับทันที”

สิ่งแรกที่ฟังคุณถาม เหมือนกับกูลไม่มีผิด “เปี้ยกปุนล่ะ”

กูลดันตัวฟังคุณออกเล็กน้อยเพื่อจะได้สบตาอีกฝ่ายได้ถนัด “ปลอดภัยไม่ต้องห่วง” ดวงตาสีเปลือกไม้ลุ่มลึก กูลเอื้อมมือไปลูบแก้มฟังคุณ ก่อนจะเลื่อนต่ำลงมาบนลำคอระหงแล้วหยุดตรงส่วนที่นูนขึ้นมาตรงคอเสื้อ “ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ห้ามถอยออกนะ ฟังคุณ”

บทที่ 75

ซากกระดูก

“เดินทางปลอดภัย” ไม่รู้ว่าฟังคุณพูดคำนี้กับกุลเป็นครั้งที่เท่าไร และ เขาก็ยังพูดซ้ำกับกุลอีกครั้ง ตอนที่อีกฝ่ายกำลังจะออกเดินทางไปพร้อมกับ ตริยและวีรธา

กุลยกคิ้วหลิวตาให้ฟังคุณ ก่อนดึงตัวคนตรงหน้ามาหอมแก้ม หลังจากนั้นก็คว้าชนนที่ลอยอยู่กลางอากาศมาถือไว้ แล้วรีบวิ่งไปกระโดด ขึ้นนั่งบนหลังคุณนอนราบกับเด็กเจ็ดแปดขวบ

ฟังคุณยกมือแตะแก้มตนเองด้วยใบหน้าแดงระเรื่อ

กุลเผยรอยยิ้มกว้าง อวดฟันขาวเรียงสวย แสงอาทิตย์ยามเช้าที่ส่อง ลงมาบนตัวเขายังขับเน้นรูปร่างสูงใหญ่ซึ่งเต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อดูโดดเด่น และสดใส

สดใสเข้ามาถึงหัวใจของฟังคุณ

กุลโบกชนนในมือ “กลับมาแล้วจะคืนให้นะ”

ฟังคุณได้แต่คิดในใจว่า ชนนที่ให้ไปเมื่อครั้งก่อนยังไม่พอใจอีกหรือ

ตริยมองภาพตรงหน้าด้วยใบหน้าปูเลี่ยนๆ ที่ผ่านมาเขาแฉกน้ำตาไหลให้คนอื่นไปทั่ว พอตอนนี้ถูกแฉกน้ำตาใสบ้างก็เริ่มเข้าใจหัวอกของผู้ถูกกระทำ

เลื่อนเหลือเกิน

ตริยมองวีรธาที่กำลังใช้ขวานดาบครัดตัวสองพี่น้องครุฑนาคเอาไว้

วีรธาได้รับขวานดาบนี้มาจากพญานาคในช่วงทำสงครามระหว่างครุฑ

กับนาค ครั้นนำไปคืนก็ถูกบอกให้นำติดตัวเอาไว้ใช้ยามจำเป็น จนถึงบัดนี้
พญานาคก็ยังไม่เรียกบ่วงนาคบาศคืนจากวีรชา

ตรัยเอ่ย “เราสองคนเคยร่ำลากันเช่นนี้หรือไม่”

หลังจากวีรชาจัดการมัดตัวสองพี่น้องครุฑกับนาคเสร็จเรียบร้อยแล้วก็เดิน
มาหาตรัยพร้อมตอบคำถามของอีกฝ่าย

“เจ้าลากเข้าไปไหนมาไหนด้วยแทบจะตลอดเวลา จะมีเวลาร่ำลากัน
ได้อย่างไร” ว่าจบวีรชาก็แปลงร่างเป็นมังกรสีเขียวตัวเล็กเลื้อยไปพันรอบคอ
ของตรัย

ตรัยเลิกคิ้ว “แต่ครั้งนี้เจ้าเสนอตัวตามข้ามาเองนะ”

วีรชาเพียงผงกศีรษะขึ้นมามองหน้าตรัยแวบหนึ่ง ก่อนจะหันไปมองกุล
แทน เห็นได้ชัดว่าตั้งใจเล็งไม่ต้อบทสนทนา

พวกเขารอให้กุลร่ำลาพิงคุณเสร็จแล้วเริ่มออกเดินทาง

ใบหน้าของท่านผู้ดูแลเต็มไปด้วยความเกียจคร้านเอื่อยเฉื่อยตาม
แบบฉบับของคุณชายเสเพล มีเพียงตัวเขาเท่านั้นที่รู้ว่าอยากจับนกน้อยใส่
กระเป๋าทิดตัวมาด้วยมากเพียงไร

ปีกสีเขียวมรกตของดรุณคปากษิณและปีกสีแดงเพลิงของครุฑลู่ไหว
ไปตามสายลม แผลสยายท่ามกลางท้องฟ้าสีคราม

สระฉิมพลีมีขนาดเล็กลงเรื่อย ๆ จนลับสายตาพวกเขาไปในที่สุด

พิงคุณมองส่งพวกกุลจนลับสายตา ก่อนจะหมุนตัวกลับเข้าไปที่ห้องของตรี
เมื่อหมอรัมย์เห็นพิงคุณเข้ามาจึงขอตัวไปพักผ่อน

เมื่อวานหมอรัมย์นำเครื่องยาที่ต้องการทั้งหมดมาให้ พึงคุณจึงสามารถ
ปรุงยาล้างพิษที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกับผงจันทร์ได้ แล้วก็นำมาป้อนให้ตรี
ผ่านทางช่องท้องตั้งแต่เมื่อคืน

พิงคุณเดินเข้าไปตรวจสอบธาตุในร่างกายของตรีอีกครั้ง ก่อนจะ
พบว่าทุกอย่างดูดีขึ้นมาก

แม้แต่ใบหน้าที่เคยซีดเซียวของตรี ตอนนี้ก็มีเลือดฝาดจาง ๆ ให้
เห็นแล้ว

ขณะที่ฟังคุณกำลังจะถอนสายตาดูจากใบหน้าของตรี เขาก็สังเกตเห็นว่าเปลือกตาของตรีมีการเคลื่อนไหว หลังจากนั้นแพนดาก็ขยับ ก่อนที่เปลือกตาจะค่อย ๆ ยกขึ้นช้า ๆ

ฟังคุณชะงัก จากนั้นก็เอ่ยเรียกชื่ออีกฝ่ายเต็มเสียง “คุณตรี”

เจ้าของชื่อกะพริบตาอยู่หลายครั้ง สายตาลื่อนลอยของเธอค่อย ๆ จ้องมองตรงมาทางฟังคุณอยู่สักพักใหญ่ หลังจากนั้นสีหน้าของตรีก็เต็มไปด้วยความตื่นตระหนก เธอพยายามจะย่นตัวลุกขึ้นนั่ง แต่แข่งขากลับอ่อนเปลี้ย หญิงสาวจึงทำได้แค่กระเียบตัวถอยให้ห่างจากฟังคุณอย่างทุลักทุเล

“อะ...ข้า...ให้สิ่งที่พวกท่านต้องการไปหมดแล้ว...ทำไม...ทำไมถึง...”

ฟังคุณที่กำลังจะเข้าไปประคองตรีหยุดการเคลื่อนไหวทันที เขามองแวหวาดกลัวที่สะท้อนอยู่บนดวงตาก็ฝ่ายแล้วตระหนักถึงบางอย่างขึ้นมาได้ ฟังคุณจึงกะพริบตาครั้งหนึ่ง สีตาดเปลี่ยนเป็นสีเปลือกไม้แบบเดียวกับกุล

การปลอมแปลงรูปลักษณะภายนอกแบบนี้ นับว่าเป็นการสร้างภาระให้ร่างกายที่ยังไม่แข็งแรงของฟังคุณมากทีเดียว

ฟังคุณอธิบายเรื่องราวที่เกิดขึ้นให้ตรีฟังอย่างใจเย็น “ตอนนี้คุณอยู่ที่บ้าน ก่อนหน้านั้นคุณถูกวางยาพิษ นอนไม่ได้สัปดาห์สามวัน” เขาเว้นจังหวะพยายามพูดกับอีกฝ่ายช้า ๆ ชัด ๆ “ใจเย็น ๆ คุณตรี ผมมาช่วยคุณ”

อีกฝ่ายหอบหายใจหนักพลางกวาดตาสารวจไปรอบ ๆ เมื่อพบว่าตนอยู่ที่บ้านตามคำบอกเล่าของคนตรงหน้า ท่าทางหวาดกลัวก็ค่อย ๆ ดีขึ้นตามลำดับ

ฟังคุณเห็นดังนั้นจึงค่อย ๆ ขยับตัวเข้าไปหาอีกฝ่าย เมื่อเห็นว่าตรีไม่ได้ขยับตัวถอยหนีเหมือนเมื่อครู่แล้ว เขาก็ถือวิสาสะประคองตัวของตรีให้ล้มลงนอนบนเตียงดังเดิม

ตรียมองฟังคุณไม่วางตา พลังพึมพำเสียงเบา “...นกโพลินพนา...ทำอะไร...ที่นี่...” เธออยากจะพูดต่อ แต่ร่างกายรู้สึกหนักอึ้ง จนในที่สุดเธอก็ไม่อาจฝืนลืมตาได้อีกต่อไป

ฟังคุณดึงผ้าขึ้นมาห่มให้ถึงคอของตรี เขากะระชิบเสียงเบา ทว่า

หนักแน่น

“พัก่อนเถอะ สิ่งเดียวที่ผมต้องการจากคุณคือได้เห็นว่าคุณหายดี”

สองพี่น้องนาคกับครุฑพาพวกกุลมั่งหน้าลงไปทางใต้ของป่า พวกเขาใช้เวลาเดินทางราวสองชั่วโมงก็ร่อนลงสู่พื้นดิน แล้วเปลี่ยนมาเดินทางด้วยเท้าแทน

ผืนป่าบริเวณนี้เต็มไปด้วยต้นไม้สูงชะลูด กิ่งก้านของมันแผ่ขยายออกเป็นวงกว้างจนซ้อนทับกันเหมือนหลังคาธรรมชาติ ลำแสงสีทองลอดผ่านหมู่แมกไม้ลงมายังพื้นดินที่เต็มไปด้วยเศษใบไม้กองทับถมกันจนสูงชันมาถึงข้อเท้าของกุล

สองพี่น้องนาคกับครุฑที่เดินนำอยู่ด้านหน้าหันมาพูดกับพวกกุล

“พวกท่านโปรดเดินตามหลังพวกข้า ห้ามเดินแตกแถวเด็ดขาด หากพวกท่านไม่ทำตามที่เราบอกแล้วมีอะไรเกิดขึ้น จะมาโทษพวกข้าไม่ได้”

เมื่อครุฑผู้เป็นน้องเอ่ยจบก็เดินลุยเศษใบไม้เข้าไปด้านใน โดยที่บนตัวยังคงมีปีกวนคาบศรตัวไว้

ตรัยเดินตามอีกฝ่าย ขณะที่วิธราในร่างมนุษย์เดินอยู่ตรงกลาง และกุลเดินปิดท้าย ส่วนคุณหนูไม่ได้ตามมาด้วย เพราะกุลสั่งให้คุณหนูไปหลบอยู่ในที่ปลอดภัย

กุลกวาดสายตามองรอบ ๆ ป่าบริเวณนี้ เขาเคยบินผ่านมาหลายครั้งแล้ว แต่ไม่เคยลงเดินเท้าสำรวจมาก่อน เมื่อสังเกตให้ดีจึงพบว่าต้นไม้สูงใหญ่พวกนี้มีต้นรากกระดุกพันเกาะเกี่ยวอยู่รอบ ๆ ราวกับต้นกาฝากอย่างไรอย่างนั้น

กุลนึกถึงคำพูดของฟิงคุนที่ว่าต้นรากกระดุกเกิดขึ้นจากอะไร ในใจก็พลันรู้สึกชอบกลอย่างบอกไม่ถูก

ตรัยก็น่าจะรู้สึกแบบเดียวกับกุล เพราะอีกฝ่ายเอ่ยย้ำเตือนสองพี่น้องที่เดินนำอยู่ด้านหน้าตน

“หากพวกเจ้าเล่นตลกดิ๊ก ข้าจะฆ่าพวกเจ้าทันที”

ครุฑเอ่ยตอบกลับมา “ข้าไม่คิดเล่นตลกดิ๊กกับท่านแม่ทัพ เส้นทางนี้ข้าต้องฝึกเดินอยู่หลายครั้งกว่าจะจดจำได้ ท่านก้มลงดูบนพื้นเถิด มีแต่

ใบไม้กองทับถมกันเช่นนี้ จึงเป็นสาเหตุที่พวกข้าไม่อาจบอกทางพวกท่านได้ด้วยลมปาก แต่ต้องมานำทางด้วยตนเอง”

กุลไต้ยืนดังนั้นก็ถามในสิ่งที่กำลังสงสัย “ตรงนี้เป็นพื้นที่โล่ง ต้นไม้สูง ถ้าจะบินก็บินได้สบาย ทำไมต้องเดิน”

“พวกข้าไม่รู้ เตายักษ์สั่งไว้ว่าไม่ให้บิน” นาคที่อยู่ส่วนทางเป็นฝ่ายตอบ

กุลไต้ไม่ได้เอ่ยถามอะไรอีก เขาลองยื่นเท้าออกไปนอกเส้นทาง ก่อนจะพบว่าปลายรองเท้าหนึ่งหุ้มสันกระดูกแตกกับอะไรบางอย่าง

ดูเหมือนนอกเส้นทางที่เขา กำลังเดินอยู่นี้จะมีบางอย่างซุกซ่อนอยู่ใต้กองใบไม้ จึงทำให้ไม่สามารถเดินออกนอกเส้นทางได้

เขาเก็บความสงสัยนี้ไว้ในใจ ก่อนจะเดินตามสองพี่น้องครุฑกับนาคต่อไป

เมื่อเดินลึกเข้าไปในป่า หลังคาสีเขียวธรรมชาติก็เริ่มหนาแน่นจนแสงแดดที่ส่องผ่านลงมากลายเป็นแสงสลัว ต้นรากกระดูกมีให้เห็นตามข้างทางประปราย เมื่อคำนวณจากสายตาดูแล้ว จำนวนของต้นรากกระดูกมีเพิ่มมากขึ้นเป็นเท่าตัว

กุลพลันรู้สึกสังหรณ์ใจไม่ดี

ทันใดนั้นเอง เสียงเย็นเยียบนำขลุ่ยก็ดังขึ้นจากกองใบไม้บนพื้นดินที่อยู่ไม่ไกลจากกุลมากนัก

“...ฤดูหาคู่”

ทุกคนที่กำลังเดินเรียงแถวชะงักฝีเท้า เสียงเย็นเยียบนำขลุ่ยเอ่ยขึ้นมาอีกครั้ง

“นก...ในฤดูหาคู่หรือ...”

ตรัย วีรรา และกุลหันมาสบตากัน

เสียงกระซิบกระซาบดังขึ้นจากกองใบไม้แล้วกระจายเป็นวงกว้าง “กำเนิดดวงวิญญาณใหม่ กำเนิดดวงวิญญาณใหม่...” เสียงเหล่านี้ฟังดูร้อนรนมากขึ้นเรื่อย ๆ “พาข้าไปด้วยสิ พาข้าไปเกิดใหม่ พาข้าไปเกิดใหม่ที่!”

ประโยคหลังของเสียงปริศนาเหล่านี้แทบจะกริธร้องออกมา ก่อนที่กองใบไม้บนพื้นจะเกิดการสั่นไหวอย่างรุนแรง ตอนนั้นกุลพลันนึกบางอย่าง

ขึ้นมาได้

เขาพจนนิกของฟังก์คุณติดตัวมาด้วย

บางทีอาจเป็นเพราะของสิ่งนี้

เหมือนกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นที่สระภูนาละในตอนนั้น

ไปไม้แห้งและละอองฝุ่นจากพื้นดินฟุ้งขึ้นมาลอยคว้างอยู่ในอากาศ

จนทุกคนต้องยกแขนขึ้นมาปิดบังดวงตา

พี่!

สายลมแรงจากปีกสีแดงเพลิงของตรัยพัดหอบเอาไปไม้แห้งและ
ฝุ่นละอองออกไปอย่างรวดเร็ว

เมื่อทุกคนลดแขนลง สิ่งที่ซุกซ่อนอยู่ใต้กองไปไม้แห้งก็ปรากฏให้เห็น

กระดูกของสิ่งมีชีวิตมากมายกองทับถมกันอยู่บนพื้น โดยมีราก
ของต้นรากกระดูกแตกแขนง ซอนไซ และเกี้ยวรัดพวกมันไว้

พวกกุลเข้าใจแล้วว่าทำไมเต้ายักษ์ถึงสั่งไม่ให้พี่น้องครุฑกับนาคใช้
ปึกบิณ

นี่มันหลุมฝังศพดี ๆ นี่เอง

ทันใดนั้นจู่ ๆ ซากกระดูกที่กองทับถมกันก็พลันขยับ

ถูกรวบรวมสติเฟื่องมองไปยังซากกระดูกที่อยู่ใกล้ที่สุด แล้วพบว่า
รากของต้นรากกระดูกเกี่ยวพันกระดูกชิ้นใหญ่เล็กเข้าไว้ด้วยกันจนเกิดเป็น
รูปทรงพิลึกพิลั่น เมื่อสังเกตให้ดีจะเห็นดวงวิญญาณอ่อนจางถูกบางอย่าง
ผูกติดอยู่กับซากกระดูกชิ้นหนึ่งในก้อนซากกระดูกหลายร้อยชิ้น

เหมือนกะโหลกศีรษะนกที่สระภูนาละไม่มีผิด

ทุกคนเตรียมอาวุธถนัดมือขึ้นมาถือไว้ทันที

ตรัยคำรามถามสองพี่น้องครุฑกับนาค “นี่เป็นแผนของเจ้านี่รึ!”

“พวกข้าไม่เคยเห็นอะไรแบบนี้มาก่อน!” ครุฑผู้เป็นน้องตะโกนกลับ
มา ก่อนที่ตัวของมันจะถูกบ่วงนาคบาดเหวี่ยงขึ้นไปพันติดกับกิ่งต้นไม้ใหญ่
ด้านบนตามคำสั่งของวีรรา

ก้อนซากกระดูกแต่ละก้อนพากันกรีดร้อง

“ปลดปล่อยข้า ข้าต้องการไปเกิดใหม่!”

“ข้าต้องการไปเกิดใหม่!”

ก่อนชาकरะดุกวิ่งกรูกันเข้ามาหาพวกเขา เชือกในมือถูสัตว์ดอกไป
พาดใส่ก่อนชาकरะดุกที่อยู่ใกล้ที่สุด ก่อนชาकरะดุกพลันแตกออกจากกัน
ตามแรงกระแทก ทว่าก่อนชาकरะดุกที่ยังมีดวงวิญญาณผูกติดไว้อย่าง
เคลื่อนไหวมาหา

ถูสบลนใจ

โชคดีมากที่ฟังคุณไม่ได้มาด้วย ไม่อย่างนั้นคนที่จะถูกก่อนชาकरะดุก
พวกนี้รุมทั้งจะต้องเป็นฟังคุณอย่างแน่นอน

คิดไม่ถึงเลยว่าฤๅหาคู่จะมีผลขนาดนี้

“มันพูดถึงฤๅหาคู่บ้าบออะไร” ตรัยสบลพลงฟาดดาบใหญ่ลงบน
ก่อนชาकरะดุกที่วิ่งเข้ามาปะทะ

“มันมีปฏิกิริยากับขนนกของฟังคุณ” ถูอธิบายเพียงเท่านั้นแล้วเพ่ง
สมาธิไปที่บางอย่างที่ผูกดวงวิญญาณกับชาकरะดุกเข้าด้วยกัน ก่อนจะใช้
ปลายเชือกทวัดตัดมันจนขาดสะบั้น

“อ้ากกกก!!!”

เสียงกรีดร้องโหยหวนดังลั่น ก่อนที่ก่อนชาकरะดุกจะล้มลงบนกอง
ไปไม่แห้ง

ถูตะโกนบอกคนอื่น ๆ ทันที “มีบางอย่างผูกติดก่อนชาकरะดุก
พวกนี้กับดวงวิญญาณเอาไว้! ต้องทำลายมัน ก่อนชาकरะดุกถึงจะหยุด!”

“พวกข้ามองไม่เห็นวิญญาณเหมือนเจ้า!” ตรัยคำราม ก่อนจะจ้าง
ดาบเล่มใหญ่ขึ้นเหนือศีรษะ แล้วฟาดลงบนก่อนชาकरะดุกเต็มแรงจน
พื้นดินยุบลงไปเป็นแอ่ง ไปไม่แห้งปลิวขึ้นมาตามแรงลม ก่อนชาकरะดุก
ถูกแรงมหาศาลของตรัยบดจนแหลกละเอียดเป็นผุยผง ไม่สามารถ
เคลื่อนไหวได้อีก

ดวงตาของตรัยวาววับ “วิธีนี้ก็ไม่เลว”

เมื่อถูเห็นเช่นนั้นก็กลับมาสนใจก่อนชาकरะดุกตรงหน้าต่อ
ทันใดนั้นเขาก็รู้สึกว่อากาศรอบตัวแห้งขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ เขาเหลียวมอง
ไปทางวิธรา เห็นลูกบอลน้ำขนาดใหญ่ลอยอยู่กลางอากาศ ช่างในเต็มไปด้วย

ก่อนชาकरะดุกที่กำลังกลิ้งไปมา

วีรชาติจึงละอองน้ำในอากาศมารวมกันเป็นลูกบอลน้ำ หลังจากนั้น ก็หันไปเฝ้ากับตรัย “รบกวนท่านแม่ทัพผู้ยิ่งใหญ่มาช่วยข้าได้หรือไม่”

ตรัยพาดดาบเล่มใหญ่ลงบนก้อนชาकरะดุก พลังตอบโต้ก็แผย โดยไม่ได้หันมามอง

“กุลยุทธ์อ่อนแอไร้ทางสู้ของเจ้าในครั้งนั้น ผากระอยแผลเป็นไว้ที่ หน้าอกข้าจนถึงตอนนี้”

วีรชาติยิ้มบาง “เจ้ารู้ทันข้าไปเสียหมด หากรบกันอีกครั้งข้าจะทำ อย่างไรดี” เขาแส้รากล่าวด้วยน้ำเสียงหนักใจ ก่อนจะกำมือเข้าหากัน มวลน้ำ บีบอัดก้อนชาकरะดุกให้แหลกเป็นผุยผง

กุลสัมผัสได้ว่าอากาศรอบตัวกลับมาเป็นปกติอีกครั้ง เขาเตรียม พาดปลายเชือกตัดขาดดวงวิญญาณกับก้อนชาकरะดุกตรงหน้า แต่แล้วก็ ชะงักเมื่อมันพุดบางอย่างออกมา

“สามสิ่งประกอบกันจึงจะสำเร็จผล...หนึ่งอายุมันขวัญยืน สอง อยู่ยงคงกระพัน สามผูกติดวิญญาณ องค์ประกอบสามอย่าง”

มันพุ่งตรงเข้ามาหากุล เขาริบเบี่ยงตัวหลบแล้วตัดสินใจเอ่ยถาม “มันคืออะไร”

แต่ก้อนชาकरะดุกตรงหน้าหาได้ตอบสนองเขาไม่ มันยังคงพุ่งเข้ามา หากุลพรางพุดวนเวียนคำเดิมๆ ซ้ำไปซ้ำมา

“ฤดูหาคู่...การเกิดใหม่...ปลดปล่อยข้า!”

กุลเห็นเช่นนั้นจึงตัวพลายเชือกตัดขาดดวงวิญญาณกับก้อนชาकरะดุก ทั้งทันที

ก้อนชาकरะดุกล้มลงไปกองบนรองเท้าของกุล กุลเตะมันกระเด็น ไปอีกทาง

พวกเขาใช้เวลาอยู่สักพักใหญ่กว่าจะจัดการก้อนชาकरะดุกเหล่านี้ จนหมด หลังจากนั้นตรัยก็เอ่ยถามกุล

“ตกลงว่านี่มันเรื่องอะไรกันแน่ ทำไมเรื่องของพวกข้าถึงเกี่ยวกับ นกน้อยของเจ้า!”

เนื่องจากฟังก์ชันไม่ยากให้ใครรู้เรื่องสมุนไพรรบะหลาด เขาจึงจัดเตรียมยาให้ตรีไว้เป็นชุด ๆ อย่างเสร็จสรรพ

ถ้ากินยาตามที่เขาจัดไว้ให้ หลังจากนั้นอาการของตรีน่าจะดีขึ้นตามลำดับ อีกทั้งฟังก์ชันยังเตรียมยาสำหรับรักษาอาการกระดูกสันหลังคดให้กับรวิกานต์ด้วย

หลังจากเขาจัดเตรียมทุกอย่างเสร็จเรียบร้อยก็ตั้งใจจะเดินทางไปตรวจดูอาการปลาเสี้ยวจันทร์ในสระบัว ตอนนั้นเอง ขอบหน้าต่างบานที่อยู่ใกล้ฟังก์ชันที่สุดก็มีนกกระเจี๊ยบตัวกลมบินลงมาเกาะ

ฟังก์ชันเอ่ยเรียกอีกฝ่ายทันที “พี่เบิร์ม”

พี่เบิร์มกวาดตามองรอบ ๆ เมื่อเห็นว่าในห้องไม่มีใครอื่นนอกจากฟังก์ชันและตรีที่ยังนอนหลับไหลอยู่บนเตียง มันจึงบินเข้ามาเกาะไหล่ของฟังก์ชัน

“ข้ามีข่าวมาบอกเจ้า” พี่เบิร์มกระซิบข้างหู

ฟังก์ชันเหลือบมองตรี เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายยังคงนอนหลับอยู่ก็เอ่ยตอบพี่เบิร์ม “ผมคิดว่าคุณตามกุลไป”

“มีเรื่องที่น่าสนใจกว่านะสิ เลยไม่ได้ตามท่านผู้ดูแลไป” พี่เบิร์มเว้นจังหวะ ก่อนจะพูดด้วยน้ำเสียงจริงจังมากขึ้น “หมอยาที่มาช่วยเจ้ารักษาพี่สาวของตรีไว้ใจไม่ได้”

ฟังก์ชันขมวดคิ้วทันที “หมอรัมย์? เขาเป็นพวกเดียวกับเต่ายักษ์?”

พี่เบิร์มส่ายหน้า “ไม่ใช่ หมอยาผู้นี้เป็นคนที่ตรีไว้ใจได้ แต่เป็นคนที่ไม่ไว้ใจไม่ได้ แผลงข่าวที่เชื่อถือได้บอกข่าวว่าเขาคิดติดกับเผ่าของเจ้า อยู่เป็นประจำ ระวังตัวไว้ ฟังก์ชัน ข้าและพวกพ้องยังอยากกินสมุนไพรรบะหลาดอยู่”

ฟังก์ชันนิ่ง ดวงตาดวงมพลันลุ่มลึก เมื่อนึกย้อนไปถึงช่วงเวลาตั้งแต่ครั้งแรกที่ได้เจอหมอรัมย์

อีกฝ่ายดูจะรู้จักเผ่าของเขาจริง ๆ

ฟังก์ชันขบคิดพลางเดินตรงไปที่หน้าต่างบานที่อยู่ใกล้ที่สุดก่อนจะเอ่ยเสียงเบา

“ไรรนาม”

อึดใจต่อมาอีกไรรนามก็โผล่พรุดขึ้นมาจากพื้นดินตรงหน้า ก่อนจะโค้งศีรษะให้พินคุณ เศษดินที่เกาะอยู่บนศีรษะของมันหล่นลงพื้น

“ท่านหมอ ในที่สุดท่านก็เรียกข้าเสียที” ไรรนามเอ่ย

พินคุณกล่าวเข้าประเด็นสำคัญ “บอกให้อีกาทั้งหมดที่เฝ้าสุสานเปลี่ยนมาเฝ้าผมแทน ตอนนี้ ทันทิ”

อีกาไรรนามได้ยินดังนั้นก็รับคำสั่ง ก่อนจะรีบมุดดินหายไป

หลังจากนั้นพินคุณก็ยืนสงบสติอารมณ์อยู่ครู่หนึ่ง เขายกมือขึ้นลูบกระพรวนที่คล้องอยู่บนคอ

ทันใดนั้นประตูห้องของตรีก็ถูกเคาะ ก่อนที่สาวใช้จะเดินเข้ามาหาพินคุณ

นางโค้งศีรษะเล็กน้อย “ท่านหมอพิน มีคนมาขอพบท่าน”

พินคุณชะงัก เนื่องจากเขาอยู่ในบ้านของคนอื่น เป็นไปไม่ได้ที่จะมีคนมาขอพบเขา

สถานการณ์ดูไม่ดี

พินคุณรักษาสีหน้าเยือกเย็นเอาไว้ได้อย่างไร้ที่ติ เขาพยักหน้าก่อนจะเดินตามสาวใช้ออกจากห้อง

สาวใช้เดินนำเขาเข้าไปในห้องรับรองแขกของเรือนพัก รักตามานั่งอยู่บนเก้าอี้ไม้แกะสลักลวดลายงดงามด้วยสีหน้าเคร่งเครียด คล้ายกำลังตกอยู่ในสถานการณ์ที่กลืนไม่เข้าคายไม่ออก โดยมีหมอรัญญ์ยืนประกบอยู่ด้านข้าง ส่วนคนที่นั่งตรงข้ามรักตามา เพียงมองแค่แวบเดียว พินคุณก็จำได้ทันที...

เขาเอ่ยเสียงเบา “ท่านพ่อ...”

‘กูล’ มนุษย์ผู้มีหน้าที่ดูแลป่าหิมพานต์
ต้องมาดูแลมนุษย์ผ่านกไฟลินพนาที่ถูกนำมาหย่อนไว้อย่าง ‘พึงคุณ’
หมอยาที่สืมวิชาความรู้เกี่ยวกับการปรุงยาจนหมดสิ้นอย่างน่าประหลาดใจ
รอบตัวพึงคุณดูเหมือนจะมีแต่ความลึกลับที่รอให้กูलयื่นมือเข้าไปช่วยคลี่คลาย

ระหว่างใช้ชีวิตอยู่ด้วยกัน กูลดูแลพึงคุณอย่างดี
ถึงบางทีก็รู้สึกว่ ‘ดูแลอย่างใกล้ชิด’ เกินไปนิดดดด...
กูลถึงกับพาเขาไปตัดเสื้อผ้าชุดใหม่กับทินรี
แต่ธรรมเนียมของผ่านกไฟลินพนาจะรับชุดจากคู่สมรสเท่านั้น
แน่นอนว่าการกระทำนี้ชวนให้เหล่าอมมนุษย์ในป่าหิมพานต์เข้าใจผิด
และเมื่อใดที่พึงคุณช่วยเชิในความสัมพันธ์คลุมเครือที่มีต่อกูล
ชนนกลิดำของเขาจะดั้งขึ้นกลางอากาศ
แม้พึงคุณจะพยายามปฏิเสธว่าไม่ได้คิดอะไร
แต่ชนนกลิดำจะคอยดั้งขึ้นมาไม่หยุด
โธ๊ย เขาแทบจะซ่อนชนนกไม่รักนี้จากสายตากูลไม่กินแล้วนะ!

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-8265-5

9 786161 882655

Physical Abuse,
Emotional Abuse,
Imprison, Cannibalism